

Ружинъ тѣжно се усмихна, дигна вежди и отказа.

— Прощавай, Владу! Забравихъ, че жалишъ жена си. Съ такава радостъ като моята, човѣкъ забравя хорската мжка. Ела при насъ, не стой сами-чѣкъ на страна.

Ружинъ приближи нашата маса и седна срещу мене. Прехвърлилъ петдесетѣ години, той все още изглеждаше бодъръ и жилавъ. Високъ, съ широко чело, лицето му се губѣше въ мургавина, която пѣкъ придаваше на тъмнитѣ му очи особенъ блѣсъкъ. Ружинъ ме погледна, прокара ржка по челото си и ми заговори :

— Много, много си се промѣнилъ! Да те срещна на друго мѣсто, нѣма да те позная. Помнишъ ли, какъ прекарахме Кирилъ и Методий последната година? . . .

Ружинъ се увлѣче. Заразправя за зимнитѣ веселби, за пролѣтната работа въ Тракия и очитѣ му зашариха като пѣргави ластовички. Оставихме го да се наприказва, та да смекчи болката на сърдцето си. Той се раздвижи и премрежи очи :

— Нѣма да забравя, когато дигнахме сватба за бате Стоянъ! Сложихме софра на цѣлото село. Въ сѣбота вечеръта хорото изви презъ нашия дворъ на хорището. По това време се заглеждахъ въ жената, Богъ да я прости! Поискахъ китката ѝ, а тя не ми я даде. Ядосахъ се, пуснахъ се отъ хорото и отидохъ при старитѣ на софрата. Седнахъ до чичо Недѣлчо, грабнахъ бѣклицата, намокрихъ гърло и запѣхъ. Изредихъ всички пѣсни. Когато прекъснахъ, на вратата стояха натрупани много хора и между тѣхъ бѣше и покойната Пенка. Тя стоеше